

D ů v o d y:

Podle §u 559 c. ř. s. jest v dalším řízení o žalobě, v níž byl učiněn návrh na vydání směnečného platebního příkazu, použití předpisů §§ 550 až 554 c. ř. s. o řízení rozkazním. Podle §u 552 první odstavec c. ř. s. nepřipouští se proti vydání platebního příkazu opravný prostředek, ale může býti rekusem napadeno rozhodnutí o nákladech, obsažené v platebním příkazu. § 557 c. ř. s. konečně stanoví, že, zakládá-li se pohledávka žalobou vymáhaná na směnce, která má všechny náležitosti platné směnky, a za dalších podmínek tam uvedených může žalobce žádati, by bylo žalovanému přikázáno, by v neprodlužitelné lhůtě tří dnů pod exekucí zaplatil směnečný dluh i s vykázanými vedlejšími pohledávkami a náklady, nebo své námitky proti tomu vznesl. Z těchto předpisů plyne zřejmě, že zákon tomu, proti němuž platební příkaz směřuje, odpírá opravné prostředky — nehledíc k výroku o útratách — a odkazuje ho na námitky. Není proto přípustným rekurs ani proti usnesení rekursního soudu, jímž byl částečně doplněn směnečný platební příkaz ve smyslu původního žalobního návrhu (zde co do $\frac{1}{3}\%$ provise) a mohou býti proti němu podány zase jen námitky.

Čís. 6480.

Řízení o složení vyjevovací přísahy pro bezvýslednost správní exekuce podléhá předpisům exekučního řádu, nanejvýš platí tu § 528 c. ř. s., § 78 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 986/26.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly souhlasně návrh eráru, by dlužníku, proti němuž zůstala s o u d n í exekuce bezvýslednou, byla uložena vyjevovací přísaha. Dovolací rekurs rekursní soud zamítl. D ů v o d y: Stěžovatelka snaží se odůvodnit přípustnost dovolacího rekursu ustanovením čl. 8. §u 11 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. z. a §u 15 nařízení min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 41 Věstníku. Stěžovatelka však přehlíží, že tato ustanovení, zejména ustanovení §u 15 cit. nařízení týkají se případu, kdež administrativní exekuční zabavení zůstala bez výsledku a proto zakročeno o složení vyjevovací přísahy. O tento případ však zde nejde; vymáhající věřitelka v tomto případě vedla soudní exekuce, zejména zabavením pohledávek, tyto dle návrhu na složení vyjevovací přísahy byly bezvýsledny a proto o složení vyjevovací přísahy zakročeno. V důsledku toho byl návrh na složení vyjevovací přísahy správně připojen k exekučním spisům, poněvadž týž také označen jest jako návrh na ustanovení roku podle §u 47 ex. ř. Poněvadž o řízení podle §u 47 ex. ř. a násl. platí ustanovení exekučního řádu, nikoliv nesporného řízení a dle předpisův exekučního řádu jest dovolací rekurs proti souhlasným usnesením dle §u 78 ex. ř. a 528 c. ř. s. vyloučen a

nepřípustným, měl býti rekurs ten odmítnut jako nepřípustný již v první stolici a když se tak nestalo, stalo se tak ve stolici druhé.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí rekursního soudu, jímž byl dovolací rekurs odmítnut jako nepřípustný, sluší pokládati za správné. Vymáhající věřitelka vedla proti povinnému (jeho pozůstalosti) exekuci zabavením pohledávek proti podlužníkům, jež dle spisů nevedla k výsledku. Proto podala návrh ve smyslu Šu 47 ex. ř. Předcházela tedy soudní exekuce a poněvadž oba nižší soudy zamítly návrh, není dle Šu 78 ex. ř. a Šu 528 c. ř. s. další opravný prostředek přípustný. V návrhu na složení přísahy se sice praví, že mobilární a jiné exekuce provedené proti povinné straně, zůstaly bez výsledku a navrhovatelka odvolávala se též na ustanovení čl. VIII. čís. 11 cis. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. z. a § 15 výnosu min. spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 41 věstn., avšak tím si nemůže pomoci. Ustanovení o vyjevovací přísaze byla v Šu 47 a násl. ex. ř. převzata ve všech podstatných částech ze zákona ze dne 16. března 1884, čís. 35 ř. zák. Nerozhodují předpisy staršího práva, poněvadž v tom směru nastala předpisy Šu 78 ex. ř. a Šu 528 c. ř. s. změna. Před novelou čís. 118/1914 nebylo však vůbec lze na základě bezvýsledné správní exekuce žádati o nařízení vyjevovací přísahy ve smyslu Šu 47 ex. ř. (srov. výklad v komentáři Neumannově k exek. řádu a rozh. býv. nejvyššího soudu ze dne 13. května 1901, čís. 14.102, N. F. III. sv. čís. 415). Teprv touto novelou byl připuštěn též návrh finanční prokuratury (berního úřadu) na složení vyjevovací přísahy, zůstala-li bez výsledku správní exekuce k vydobytí daní, přírážek a dávek, které jsou co do vymáhání na roveň postaveny daním. Avšak právě z toho, že toto ustanovení bylo pojato mezi ostatní předpisy Šu 47 a násl. ex. ř., vysvítá nepochybně, že řízení i v takovém případě podléhá předpisům exek. řádu, tudíž i pokud se týče opravných prostředků, předpisu Šu 65 a 78 ex. ř. a Šu 528 c. ř. s. Z nařízení výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914 čís. 41 věst., že návrhy finančních úřadů na zahájení řízení o vyjevovací přísahu mají býti sepsány do sběrného rejstříku, nemožno ještě vyvozovati, že jde o řízení nesporné, neboť se týká pouze spisovné manipulace a také nelze takové návrhy jinam zapisovati, nepředcházelo-li vůbec soudní řízení exekuční. Jednak tedy, protože již předcházela soudní exekuce, jednak že i tehdy, kdy jen na základě bezvýsledné administrativní exekuce bylo o složení vyjevovací přísahy žádáno, platí předpisy exekučního řádu, rozhodl správně rekursní soud, odmítnuv dovolací rekurs.

Čís. 6481.

Nejde o určovací žalobu ve smyslu Šu 228 c. ř. s., domáháno-li se výroku, že poznámka fideikomisární substituce není po právu a může býti vymazána.